

наха. Подиръ туй почна да потъва въ земята и толкова много се уплаши, че всичкото вино изфиряса отъ главата му. Тука подземнитъ хора го уловиха за яката и го раздрусаха. Диню започна да се моли: „Простете ме, добри хора. Азъ виждамъ, че съмъ грубъ, но какво да правя — такъвъ съмъ. Моля ви се, не дейте ме убива. Имамъ жена и деца, които безъ мене ще умратъ отъ гладъ. Поне надъ тѣхъ се смилете!“

Но стариятъ отъ подземнитъ хора му отвърна: — Никой не ти иска живота, ти вече се разкая за грубостта си. Само че ще трѣбва да ни посвиришъ. Ще те възнаградимъ надъ туй отгоре, стига да не разправяшъ никому за това, което си преживѣлъ и видѣлъ тази нощъ“.

Щомъ Диню обѣща, че никому нищо нѣма да казва, докато е живъ, отвори се изведнажъ една врата, и той се усѣти, че стои на краката си. А отъ нея го огрѣ нѣкаква съвсемъ непозната свѣтлина, на която дълго не можаха да привикнатъ очитъ му. Предъ него се разкри единъ салонъ, голѣмъ колкото града, въ който живѣеше. Стенитъ му бѣха отъ злато, а потонѣтъ — отъ сребро. Хиляди и хиляди свѣщи и скъпоценни камъни пилѣяха своитъ лъчи наоколо. И ни една жива душа, освенъ старото джудже.

— Скоро да се покачишъ на трона — каза то — и да изсвиришъ най-хубавата си пѣсенъ. Само гледай да не дигашъ високо недодѣланитъ си крака, когато вървишъ.

Разтреперанъ и разбитъ, плъзна Диню краката си по потона. Чакъ тогава той чу около себе си шушнене, мърморене и смѣхъ. Макаръ това да го забърка повече, той седна на трона и засвири на хоро. Повдигна се шумъ, като че ли хиляди ръце плѣскаха едновременно, и едно равномерно тропане съ крака. Но Диню не можеше да види никого другиго, освенъ старото джудже, което му поднесе едно шише вино. Той го гаврътна изведнажъ и дотолкова се развесели, че загуби всѣкакъвъ страхъ. А старчето бързаше да му донеса шише следъ шише. Накрай Диню стана дотамъ дързъкъ, че каза на старчето: „Ами не мога